Ті виходи в тишу — яка благодать!
Безкраї степи, як марина,
Зітхає ковил, мурахи шамшать
І плаває плач комариний.

Стіжечки і хмари шикуються в рій
І гаснуть, бархан на бархані.
Занишкнув і змок небокрай степовий,
Гойдає, відносить, штовхає.

Туман звідусюди нас морем обстиг,
В панчохи уп'явсь реп'яхами,
І дивно нам, як надбережжям, брести —
Гойдає, відносить, штовхає.

Чи скирта в тумані? Хто розбере?
Чи наш ожеред? Підходимо.— Він.
— Знайшли! Це ж бо він.— Це той ожеред,
Туман і степ з чотирьох сторін.

Чумацький Шлях десь убік веде,
На Керч, і курить, як від стада, він.
За хату вийдеш, і дух зведе:
Відкритий степ з чотирьох сторін.

Туман снодійний, ковил як мед.
Ковил — Чумацького Шляху плин.
Туман розвіється, ніч обійме
Стіжок і степ з чотирьох сторін.

Опівночі тіні узбіччям снують
І зорі упасти готові,
Не можна й за тин перейти через путь,
Не рушачи світобудови.

Коли ще зірки ці так низько росли
І ніч у бур'ян затопляло,
Палав і полохавсь намоклий муслін,
Лип, лащивсь у спразі фіналу?

Хай степ нас розсудить, дозволить хай ніч.
Коли ж, як не: — на Початку
Плив Плач Комариний, Був Рух Комашні,
Шпички на Панчохах Стирчали?

Кохана, закрий їх від пилу! Прошу!
Весь степ як до гріхопадіння:
Весь — світом охоплений, весь — парашут,
Весь — дибом постале видіння!

1917